

der er Tale om en Person eller Personer. Der staar i § 5: „den Maaned, i hvilket Bidraget ophører“. Jeg tror ikke, det er en blot og bar Trykfejl; det er vist, fordi der staar „det Kvartal“ foran „eller den Maaned“. Men man kan ikke paa Dansk sige: „det Kvartal eller den Maaned, i hvilket Bidraget ophører“. Man maa finde en Form, under hvilken man kan komme udover, at det ene af de Ord, der vises tilbage paa, hedder „det“ og det andet „den“. Man kunde f. Eks. have sagt: „*hvor* Bidraget ophører“; saa havde der ingen Strid været med det danske Sprog. — Der staar i § 16: „Indenrigsministeren udfærdiger nærmere Forskrifter angaaende Affattelsen af Blanketskemaer til Begæringer om Underholdsbidrag samt om den fornødne Regnskabsførelse“. Altsaa „Indenrigsministeren udfærdiger Blanketter til Begæring om den fornødne Regnskabsførelse“. Det er dog vist ikke Meningen. Meningen er vist, at Indenrigsministeren udfærdiger nærmere Forskrifter for den fornødne Regnskabsførelse. Der skulde altsaa have staaet paa første Sted: „Forskrifter for Affattelsen af det og det“ og paa det andet Sted: „samt for den fornødne Regnskabsførelse“. Som det nu staar, er der ingen Mening i det, selv om det er tydeligt nok, hvad man har villet sige. Den Slags Ting spille naturligvis ikke nogen Hovedrolle; det vigtigste er Sagen selv; men naar Sagen alligevel skal i Udvalg, vil jeg anbefale, at man ogsaa sørger for, at den i formel Henseende kommer saa vellykket som muligt tilbage fra Udvalget.

Lewinsky: Det er sikkert med spændt Opmærksomhed og forhaabningsfuld Forventning, der i de tusind Hjem, til hvilke dette Lovforslag har Bud, og som ere stærkt interesserede i, hvorledes det gaar med denne Sag, er set hen til dens Behandling her i Dag. Man ved, at i disse Hjem er Aaret, ja, man kan næsten sige hver Dag af Aaret, en Kamp og tidten haabløs, kvalfuld Kamp for Tilværelsen, en Kamp, som ofte er forgæves, for at naa det Maal: at skaffe tilstrækkelig Føde og Klæder til de Børn, hvis Forsorg paahviler dette Hjem. Vi vide, at der omkring i Landet, baade paa Landet og i Byerne, sidder Masser af kæmpende Kvinder, for hvem den Opgave, at sørge for deres Børn, er saa stor, at de tidt staa magtesløse overfor den. Sikkert have disse Kvinder haabet paa, at dette Lovforslag, som i det andet Ting har faaet en saa velvillig Behandling, maatte faa en let og hurtig Gang ogsaa oppe i dette høje Ting; og jeg mener, at de i Virkeligheden havde

Grund til at nære Haab om dets hurtige Fremme, naar man ser hen til, hvorledes Udtalelserne i det andet Ting fra alle Partier ere faldne overfor dette Lovforslag.

Det er jo ikke noget nyt Lovforslag; som Regeringsforslag er det ganske vist først forelagt i Aar, men det samme Lovforslag, hvilende paa det samme Princip, har i en Aarrække været til Forhandling i det andet Ting, og man har Aar for Aar udtalt sin Velvillie overfor Forslaget; desværre viste Velvillien sig, saa længe det var et privat Forslag, ikke at være tilstrækkelig til at føre det videre end til Udvalgsbehandling. Jeg vil dog minde om, hvorledes f. Eks. Ordføreren for Højrepartiet i Samlingen 1909—10 i Folketinget udtalte sig om Forslaget. Han nævnede det som det betydeligste sociale Forslag, der i de sidste 25 Aar havde ligget paa Tingets Bord, og udtalte, at naar han ønskede, det maatte lykkes at føre det igennem, og kunde tilsige sin Medvirkning til, at det kunde ske snart, talte han ikke alene paa sine egne, men paa hele sin Gruppes Vegne. Altsaa i Folketinget sluttede de forskellige Partier sig til dette Forslag og anerkendte, at det havde saa stor social Betydning, at det burde ophøjes til Lov. De eneste Indvendinger, der i Folketinget fremsattes mod det, var, at man først maatte skabe et Grundlag for Opgørelsen af, hvor stor en Udgift denne Lov vilde medføre. Dette Materiale blev skaffet til Veje ved sidste Folketælling, hvorved man altsaa fik det fra forskellige Sider krævede Grundlag for Lovgivningen, og derefter vedtog Folketinget dette Forslag. Jeg nærede nu det Haab, at det oppe i dette høje Ting vilde blive modtaget med en lignende Velvillie og Interesse, og jeg støttede dette Haab i nogen Grad paa det Syn, som det høje Landsting lagde for Dagen ved Behandlingen af Forslaget om Støtte til Børn, fødte udenfor Ægteskab. Det viste sig den Gang, at Landstingets Flertal havde en saadan Forstaaelse af den sociale Betydning, det havde at skabe gode Forhold for de Børn, der dér var Tale om, at det i Loven indførte Bestemmelser, som lagde større Byrder paa det offentlige, end Folketinget havde vedtaget. Da denne Lov kom fra Folketinget, stillede den overfor Fædrene det Krav, at Bidraget skulde udgøre mindst $\frac{3}{5}$ af det til Barnets Underhold nødvendige, men Landstinget indsatte en Bestemmelse om, at denne Bidragspligt for Fædrenes Vedkommende paa mindst $\frac{3}{5}$ af det til Børnenes Underhold nødvendige ogsaa burde indsættes for det offentliges Vedkommende,